

Lissa Mathiasen (S):

Som det allerede er fremgået, er lovforslaget her en udmøntning af kommunalreformen på det familieretlige område. Statsamterne bliver afskaffet, og statsforvaltningerne kommer til.

Det er Socialdemokratiets klare holdning, at det er rigtig godt at få samlet det familieretlige område. Det vil være til gavn for borgerne kun at have én indgang til det offentlige, ligesom vi også finder det rigtigt at få sikret samtidighed i sagsbehandlingen af spørgsmål om separation, skilsmisse, forældremyndighed og samvær ved at lade statsforvaltningerne påbegynde behandlingen af begge typer sager.

Jeg vil også godt udtrykke en klar tilfredshed med og glæde over, at konfliktmægling nu er indskrevet i lov om forældremyndighed og samvær som et obligatorisk tilbud fra statsforvaltningerne. Begge dele skulle meget gerne bidrage positivt til at hjælpe parterne til selv at finde løsninger, som tilgodeser ikke mindst barnets, men også gerne forældrenes ønsker og derved medvirker til at dæmpe konfliktniveauet, ikke mindst til gavn for barnets senere trivsel. Vi ved, at i de tilfælde, hvor man undgår konflikter, er det en fordel for børnene, også på længere sigt.

Men som det også fremgik af behandlingen af det overordnede lovforslag, L 70, der var til behandling her i tirsdags, indebærer forslaget, at i og med at statsamterne afskaffes og statsforvaltningerne kommer til, beskæres antallet af kontorer til fem, svarende til antallet af statsforvaltninger, samt fem afdelingskontorer. Dermed vil det for borgerne være så som så med fordelene ved kun at have én dør, hvis døren, man skal ind ad, til gengæld ligger måske over 100 km borte, og dermed er vi meget langt fra indenrigsministerens ord om borgerne i centrum.

Hvad bliver så konsekvensen af det? Vi kunne høre, at Venstres ordfører bare sagde, at det er det, der hører med. Jamen hvorfor har man ikke tænkt over konsekvenserne? Vi kan i hvert fald frygte, at konsekvenserne bliver, at det, der skulle være så godt med øget mægling, konfliktløsning, mediation og børnesagkyndig rådgivning – alt det gode, der ligger i forslaget – går tabt.

Jeg vil gerne afsløre, at jeg egentlig havde tænkt mig at stille det spørgsmål til ministeren, om man fra ministerens side overvejer at tilbyde, at der i praksis indføres mulighed for, at det er medarbejderne, der rejser til barnets og forældrenes hjemby for at gennemføre samtaler og gennemføre rådgivning. Mange af de pågældende familier er ikke stærke familier, og i mange

tilfælde vil det betyde, at børnene skal rejse langt, så vil ministeren være med på at overveje det?

Vi kan også godt frygte, som også mange af høringssvarene giver udtryk for, at medarbejderne ved disse statsforvaltninger på grund af arbejdsforholdene vil flygte hurtigere, end borgerne kan nå ind ad svindøren. Det bliver til skade for de borgere, der har stor hjælp behov.

Jeg kunne nævne mange andre spørgsmål, som trænger sig på: Hvordan sikres det, at der er faguddannet personale nok til at modsvare det udmærkede skridt med obligatorisk konfliktmægling? Og hvad med efteruddannelse? Har ministeren tænkt sig, at det er børnesagkyndige i ordets normale forstand, der skal lave de børnesagkyndige undersøgelser, eller vil man bruge jurister? Når jeg spørger om det, er det også af interesse for at sikre, at der bliver midler til at få uddannet nok børnesagkyndige. Og hvordan sikres uafhængigheden, når statsforvaltningerne på én og samme tid både skal varetage mægling og træffe juridiske afgørelser i verserende sager? Den sammenblanding er vi også lidt bekymrede over.

Vi er også bekymrede over det forhold, at man forventer at spare en bunke penge ved at afskaffe de beskikkede advokater, hvis en sag forliges. Det er jo ikke nødvendigvis til ligeværdige parter, tværtimod, og derfor tror jeg, vi vil opleve, at mange kommer i klemme, fordi der ikke er mulighed for at få beskikket en advokat i den sammenhæng. Også spørgsmålet om sikkerheden, f.eks. i forbindelse med kvinder på krisecentre, som er meget bekymrede for at møde op til en sådan mægling, står åbent.

Kl. 15.10

Så vil jeg godt som det sidste nævne spørgsmålet om sagsbehandlingstiden. Vi er meget optaget af, at forslaget afkorter sagsbehandlingstiden, og det tror jeg også ministeren er. Men vi er ikke sikre, og jeg vil derfor godt opfordre til, at vi en gang om året kan få en afrapportering, som viser udviklingen i sagsbehandlingstiden.

Jeg ved godt, at det er mange spørgsmål, jeg har stillet, men jeg kan kun sige, at der kunne stilles endnu flere. Når man læser høringssvarene igennem, er der ufattelig mange spørgsmål, og det, der også kan konstateres, når vi læser forslaget og bemærkningerne igennem, er, at man rent faktisk ikke har givet svar på de spørgsmål. Jeg håber, vi undervejs i udvalgsarbejdet kan få svarene, så vi også kan få lidt mere